

Black/Pink

AFLEVERING 7

In elke MemoRad vertelt een radioloog of nucleair geneeskundige over het mooiste en het heftigste moment als opleider. Dit keer beschrijft opleider radiologie Lenka Pereira Arias-Bouda uit het LUMC haar moeilijkste momenten in zwart en haar mooiste momenten in roze.

Black

Als ik eerlijk ben, heb ik getwijfeld. Hoofdopleider worden van een academische radiologie-opleiding? Ik, als nucleair geneeskundige? Zelf opgeleid in een tijd dat geavanceerde hybride modaliteiten nog eerder uitzondering dan regel waren en we weinig van doen hadden met onze collega-radiologen; mijn enige kennismaking met de radiologieafdeling in die tijd was een kortdurende CT-stage. Natuurlijk is dit veranderd ná mijn opleiding, maar van de logistiek en het reilen en zeilen op een afdeling radiologie had ik bar weinig kennis. Het was uiteindelijk de hoofdopleider radiologie in het LUMC die me, enthousiast en vol vertrouwen, overhaalde. In diens schaduw kon ik groeien 'in mijn rol' als plaatsvervangend opleider. Hierdoor leerde ik omgaan met dagelijkse problemen en logistieke dilemma's, nog voordat ik het stokje van hem overnam.

was voor mij een belangrijk leerproces. Je moet als opleider deaios beschermen, echter tegelijkertijd ook oog hebben voor het geheel, want 'de boel runnen' doe je tenslotte met elkaar: staf énaios. Hierover zijn we continu in gesprek. Als opleider bewaak je de grens. Soms heb ik daardoor het gevoel tussen staf enaios in te staan. Zeker in de huidige tijden van bezuinigingen, krapte en hoge werkdruk – wat het draagvlak over en weer niet bevordert – ervaar ik dit als een van de minder leuke kanten van het opleiderschap.

Waar ik in het begin te weinig aandacht voor had, is de continu veranderende dynamiek in eenaios-groep. Er is denk ik geen enkele 'bedrijfstak' die zo'n groot personeelsverloop kent als een specialistenopleiding. Dit zorgt niet alleen voor een enorme HR-last, maar ook voor een telkens veranderende dynamiek binnen

Beeld: DALL·E 3

erg prettig ervaren. Tijdens de (vaak negatieve) discussies over de kwaliteit van de gezamenlijke opleiding en de samenwerking tussen nucleaire geneeskunde en radiologie hadden we te weinig oog voor de effecten die dit had op onze jonge toekomstige collega's. Ja, het curriculum is compact en uitdagend, maar een robuuste theoretische en praktische basiskennis wordt wel degelijk bereikt. Wat kon ik toen ik klaar was? Ik moest het doen met een PET-stage van 3 maanden. Waar mijn werk nú uit bestaat, is compleet anders dan wat ik leerde tijdens mijn opleiding. We moeten vertrouwen hebben in onze jonge klaren, erop vertrouwen dat ze in staat zijn hun vaardigheden ná de opleiding te consolideren en verder uit te bouwen. *Lifelong learning* is geen loos begrip.

Een diep *black* moment ervaar ik nu. Door ziekte is zowel mijn opleidersmaatje als mijn opleidingsondersteuner, op wie ik letterlijk altijd kon steunen, helaas uitgevallen. Ik wist het, maar nu voel ik het. Samen problemen tackelen, met elkaar sparren over lastige dossiers, de enorme administratieve last de baas blijven en er vooral samen iets moois van maken: niets gaat boven een goed draaiend opleidersteam.

'Er is geen enkele 'bedrijfstak' die zo'n groot personeelsverloop kent als een specialistenopleiding'

Ondanks mijn 'optimale inwerktraject' bleef ik het opleiderschap als een uitdagende functie ervaren. Toen ik begon, nam ik me voor als maatje te fungeren voor mijn arts-assistenten, maar ik merkte al gauw dat dat in deze rol eigenlijk niet goed mogelijk is. Geregeld moet je ook 'minder gewaardeerde' besluiten nemen. Dat is inherent aan een leidinggevende functie. En dat lag mij niet zo. Dit

deze groep. Afspraken die 5 jaar geleden in samenspraak metaios gemaakt zijn, worden niet automatisch onderschreven door de huidige groepaios. Daar loop ik nog steeds weleens tegenaan.

Onze gezamenlijke opleiding radiologie & nucleaire geneeskunde is ongeveer 10 jaar geleden van start gegaan. De periode die daarop volgde, heb ik niet als

Pink

Op mijn 'zwarte pagina' noemde ik al de negatieve aspecten rondom de totstandkoming van onze gezamenlijke opleiding. Echter, belangrijker zijn de positieve gevolgen: net als mijn voorgangers in *Black/Pink* ben ik trots op onze jonge klaren die de nieuwe opleiding hebben afgerond en vaardigheden hebben binnen zowel de radiologie als de nucleaire geneeskunde. Meerdere van hen ontwikkelen zich nationaal en

ledere aios die met de opleiding start, bevindt zich aan de vooravond van een nieuwe levensfase, die meestal vol zit met nieuwe *life events*, zowel op sociaal vlak (bijvoorbeeld het stichten van een gezin, de koop van een eerste huis), als professioneel: ontwikkeling tot medisch professional/radioloog en daarnaast geregeld nog profilering op wetenschappelijk vlak, binnen onderwijs of andere domeinen. Dit alles vergt veel van de

team van radiologen en nucleair geneeskundigen, dat zich inzet voor de borging van de kwaliteit van onze opleiding. Ditzelfde geldt voor het NVNG-bestuur, waar ik reeds enkele jaren deel van uit mag maken met de portefeuille Opleiding en Onderwijs. Stuk voor stuk collega's die vrijwillig tijd investeren en zich inzetten voor de toekomst van ons vak.

'Een pink moment is als een aios je vertelt blij te zijn met je advies na een gesprek over een moeilijke situatie'

ook internationaal tot experts en innovators. Zij beheersen skills die ik niet heb en nooit zal hebben, dat ondervind ik dagelijks op de werkvloer. Uiteindelijk zorgen niet 'woorden' maar 'daden' ervoor dat anderen overtuigd raken van de kwaliteit en de voordelen van onze gezamenlijke opleiding. Daar geloof ik heilig in.

Wat ik mooi vind om te zien, is de razendsnelle ontwikkeling die de aios doormaken in het eerste opleidingsjaar. Van onzekere kennismaking met de afzonderlijke radiologische deelgebieden in het begin van de opleiding tot een zelfverzekerde instap in de dienstenpool een jaartje later.

Naarmate de aios verder groeien en keuzes gaan maken, is het een dankbare taak dat je ze als opleider daarbij mag begeleiden. Een van de mooiste momenten van een opleider zijn de exitgesprekken. Niet omdat ik blij ben dat de betreffende aios vertrekt 🥲, maar omdat het zo goed voelt dat we als opleidingsgroep een beetje hebben kunnen bijdragen aan de vorming van een nieuwe radioloog.

aios. De ene aios doorloopt deze fase nagenoeg op eigen kracht, de anderervaart soms meerdere hobbels. Het voelt goed als je een steuntje in de rug kunt geven en ziet dat iemand vervolgens zelfverzekerd de 'eindstreep' haalt.

Een *pink moment* zijn de opleidingsdiners, wanneer we als opleidingsgroep samen met onze aios gezellig gaan eten en stilstaan bij de kersverse radiologen die we net uitgezwaaid hebben. Een *pink moment* is als een aios je vertelt blij te zijn met je advies na een gesprek over een moeilijke situatie. Een *pink moment* is als het lukt om binnen onze OOR met ieders positieve inzet vorm te geven aan een passend en uniek opleidingsschema voor een aios. Met veel plezier denk ik terug aan die vele mooie momenten die we als opleidersteam samen beleefd hebben. Een absoluut pink moment was onze 'Sinterklaas-act' van enkele jaren geleden, zo hilarisch (al hebben wij er, vermoed ik, meer lol om gehad dan de aios zelf 😊).

Een *pink periode* ervaar ik in het Concilium; een geweldig positief denkend

Een nieuwe plaatsvervangend opleider en tijdelijke ondersteuner maken ons opleidersteam momenteel weer compleet. Ik hoop dat ik mijn nieuwe maatje net zo zal kunnen enthousiasmeren als mijn voormalige collega-opleider met mij deed!